

NAJČÍTANEJŠIA FRANCÚZSKA AUTORKA POSLEDNÝCH ROKOV
S MILIÓNNI PREDANÝCH VÝTLAČKOV

Aurélie Valognes

NAŠE MILOVANÉ NEVESTY

Lindeni

Naše milované nevesty

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Aurélie Valognes
Naše milované nevesty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

NAŠE
MILOVANÉ
NEVESTY

Aurélie Valognes

NAŠE
MILOVANÉ
NEVESTY

Ljndeni

Julovi a Gaspardovi.
A mojim budúcim milovaným nevestám...

*Vraví sa, že rozvod jedného páru
z troch majú na svedomí svokrovcí.*

*No koľko svokrovcov sa rozháda
pre svoju nevestu?*

VESELÉ VIANOCE!

Jacques sa vždy správal trochu nevypočítateľne. A tak na Štedrý večer, keď sa on i jeho žena pripravovali v kúpeľni, Martina pokladala za dôležité pripomenúť manželovi, že tieto Vianoce nie sú ako ostatné. Musí sa správať dokonale, závisí od toho pohoda v rodine.

– Prosím ťa, ovládaj sa dnes večer. Nijaké hádky s deťmi, nijaké nevhodné poznámky na adresu neviest. A tú novú netreba vystrašiť, – zdôrazňovala Martina s pootvorenými ústami, nanášajúc si maskaru.

Obzerala sa v zrkadle, zisťovala, či ju nové šaty zvýrazňujú. V zrkadle sa odrážal obraz veľmi pekného manželského páru. Jedinými známami času boli prešedivené Jacquove vlasy a zopár vrások na

ich tvárach ako stopy únavy, starostí, no aj bláznivého smiechu.

– Keby len táto bola pre Nicolasa tá pravá! – pokračovala. – Ako sa to volá? Jeanne, je tak? Zner-vózňuje ma, keď si každý raz musím zapamätať nové meno. Bojím sa, že sa prerieknem. A už by sme mohli prestať maľovať každý rok nový hrnček, ušetrili by sme miesto v skrinkách. Počúvaš ma aspoň, Jacques?

– Si si istá tou žltou farbou? – spýtal sa manžel a s čudným úškrnom si obzeral ženine žiarivé šaty.

– Ty sa v tom vôbec nevyznáš! – Martina hodila na muža opovrhlivý pohľad.

Jacques bol myslou úplne inde, nateraz mu išlo len o to, aby sa vopchal do novej vypasovanej košele. Ak mu na niečom záležalo, tak to bolo výlučne dodržiavanie tradícií. A v rodine Le Guennecovcov musela byť na Vianoce divina – srnec. Pečenie pri nízkej teplote mal na starosti otec rodiny a od toľkej zodpovednosti sa na Štedrý večer vždy ľahko rozčúlil. Mäso nesmelo byť v nijakom pripade priveľmi prepečené, lebo by to pokazilo celý večer – a nielen jemu, ale všetkým. Stresovať začal už u mäsiara, keď si musel vybrať z dvoch kusov, jeden bol primalý a ten druhý priveľký. Potom to pokračovalo výberom vína na omáčku. A teraz už

celú hodinu nervózne pokukoval na hodinky a spytoval sa Martiny:

– Nemyslíš si, že to bude priveľmi prepečené, keď nechám mäso v rúre štyri hodiny?

Martina, za štyridsať rokov dokonale vycvičená v trpezlivosti, svojmu mužovi, ktorý práve bojoval s neposlušným pramienkom vlasov, odvetila úplne pokojne.

– Mal by si sa premiestniť do kuchyne. Bol by si pokojnejší a ja tiež. Pamätáš sa na minulý rok? Mäso bolo upečené výborne, nie? A vzhľadom na taký veľký kus budú štyri hodiny akurát. V každom prípade to môžeš zistiť sondou! Prosím tá, mohol by si mi pomôcť so zipsom na chrbte? – požiadala ho Martina a začala si pospevovať melódiu zamilovanej pesničky, ktorá sa jej veľmi páčila. *Only youuuuu!*

No Jacques už vybehol z kúpeľne a hnal sa dolu schodmi preveriť, ako to vyzerá v rúre. Keď sa vrátil, pôsobil trochu nahnevane, nad čím sa však jeho žena nádherne preniesla. Chcela stráviť pekný večer, ktorý sa pre ňu už začal.

Napravila si hnedú ofinu. Už celé desaťročia nosila rovno zastrihnuté vlasy, čo jej dodávalo tak trochu šibalský vzhľad, zvýraznený okrúhlymi očami a nosom dohora. S vekom sa čoraz väčšmi podobala

na americkú herečku Sally Field, ktorá hrala úlohu matky rodiny vo filme *Otec v sukni*.

Istou rukou si veľkým štetcom naniesla trochu ružového púdro a potom si začala znovu rúžovať pery, lebo sa jej zdali priveľmi jemné. V polovici zastala a obrátila sa k mužovi.

– Aj tak sa znepokojujem. Náš Nicolas nie je *vôbec* jednoduchý. Vždy bol tak trochu darebák. Nevie, po kom to mohol zdediť, – hodila pohľad na Jacqua. – Možno mal ešte počkať, kým nám ju predstaví, nie? Tá Jeanne zažije šok, keď sa ocitne naraz v spoločnosti syna aj otca. Počúvaš ma? Už sa nestresuj pre toho srnca. Ak prestaneš otvárať rúru každých desať minút, mäso bude mäkučké, ako to máš rád. Radšej mi zapni zips!

– Páči sa mi, keď takto hovoríš, – zažartoval Jacques, keď zapínal žene zips. – Dnes večer si veľmi pekná! – dodal a schytil ju, akoby šli tancovať.

– Naozaj? A mne sa zdá, že mi nič nesedí a že mi vidieť iba brucho! – Martina zastala a znova sa skúmala v zrkadle.

Jacques vzal ženu za ruku a obzrel si ju od hlavy po päty. Bola malá a drobná, no zachovala si pevné telo, čo jej mnohé vyše šesťdesiatročné ženy závideli.

– Je to v poriadku, drahá. Si nádherná, to iba ty vidíš na sebe chyby! A voniaš tak úžasne... – dodal

Jacques a pritisol si nos na jej šiju. – Máš nohavičky alebo len pančuchy? – spýtal sa a hladkal jej zadok.

– Och, teraz nie! Niežeby som bola proti, ale budeme meškať! Ani nie o hodinu sú tu a my nie sme pripravení. Ešte treba pred deťmi poschovávať darčeky. Nevieť sa ich dočkať: určite zasa vyrástli!

– A ja sa zasa neviem dočkať, kedy ti vyzlečiem tieto šaty... – naliehal Jacques a žiadostivo bozkával ženu na krk, až sa začala chichotať ako dievčatko.

– A ja si želim, aby si sa pri synoch správal dokonale, aby si bol milý k nevestám a aby si stále nehladel do mobilu. Okej? – vyhlásila neoblomne.
– A neskôr, po večeri, ak na to príde...

– Aspoň menší aperitív, čo povieš? – navrhol Jacques s tým najzvodnejším úsmevom.

Manželia sa utiahli do spálne, odkiaľ sa ozýval smiech, zvuk odhadzovaných topánok a „pozor na moje vlasy“. Čas sa zastavil, no vtom sa od vchodu ozvalo zvonenie.

– Už? Ešte je predsa skoro! – zvolala Martina, keď sa pozrela na budík ukazujúci 20.10. – Doriti...!

– Pozor na hrubé slová. Tí malí na to striehnu a večer nás bude stáť aj tridsať eur! Ako s tou košelou, von či dovnútra?

– Von, ak ti je tesná. Nevidel si moju ľavú topánku? Kde je?

– Je mi tesná? Ty si teda milá!

Martina a Jacques zbehli po schodoch ku vchodu. Narýchlo oblečení, s upravenými vlasmi a červenými lícami sa zhlboka nadýchli a dali si posledné rady.

– Takže rekapitulujeme: dnes večer nijaké nevhodné poznámky na adresu neviest, nijaký mobil a dávaj si pozor na cholesterol. Nenakladaj si dvakrát, rozumieš?

– Okej, šéfka! – pritakal Jacques a pobožkal ženu na ústa. – Tak do toho! Nech sa stane, čo sa má stať!

JABLKO NEPADÁ ĎALEKO OD STROMU

Za dverami stála drobná postava. Antoinette.

– Mama? Prečo tak skoro? – spýtal sa Jacques.
– Nepovedali sme o deviatej? Počkaj, vyzlečiem ti kabát.

Stará pani v klobúku určenom na slávnostné príležitosti sa v zimnom kabáte priam topila. Pri nohách mala dve veľké tašky, plné starostlivo zabalených darčkov.

– Radšej mi pomôž s týmito darčekom pre deti. Hračky sú dnes čoraz ťažšie. Ty žiariš, Martina, – dodala deväťdesiatročná pani a pobožkala svoju nevestu. – Žltá ti veľmi pristane.

– To je od vás milé, Antoinette. Ako sa máte? – spýtala sa Martina a vzala starej panej kabát.

– Nebudeme spomínať nič nepríjemné, dobre? To máš nové šaty?

– Naozaj sú nové. Ďakujem, že ste si to všimli, Antoinette, – odvetila Martina a trochu vyčítavo sa pozrela na manžela.

– Rada by som vošla, inak nás tu zničí prievan, – poznamenala stará pani.

Antoinette vstúpila do veľkého rodinného domu, kde jej syn Jacques so ženou bývali vyše tridsaťpäť rokov a kde ich traja synovia prežili šťastné detstvo. Rodné hniezdo opustili len pred niekoľkými rokmi. Stará pani žila odjakživa v Dinane na severnom pobreží Bretónska a bola nadšená, že sa jej syn rozhodol usadiť neďaleko jej domu, v ktorom teraz bývala už vyše desať rokov sama.

Jacques kúpil pekný a veľký meštiansky dom zo začiatku 20. storočia a ako stavebný inžinier ho dal podľa svojho návrhu zrenovovať. Dom mal tri poschodia a bola to typická kamenná stavba ako iné v severnom Bretónsku, s bielymi okenicami a so zelenou záhradou. Jacques si vzadu urobil malú zelečinovú záhradku a bol hrdý na každú dopestovanú rastlinku. Na horných poschodiach boli štyri spálne a menšia pracovňa, kde sa mohla početná rodina pohodlne ubytovať. Na prízemí bol veľký salón s kozubom a dobre vybavená kuchyňa. Jediná malá kúpeľňa bývala dejiskom bitiek o vaňu a strkancov nad umývadlom.

Na tomto dome bolo vidieť, že sa v ňom žije: hoci v ňom už deti nebývali, zachoval si svoju dušu, vône navoskovaných parkiet a pálenia dreva v kozube. Už trochu vyblednuté steny boli pokryté roddinnými fotografiami, nostalgickými stopami predchádzajúceho života. Bolo na nich vidieť maličké aj väčšie deti. Podľa dokonalého úsmevu sa dalo vytušiť, že najstarší Matthieu býval dobrým žiakom a poslušným chlapcom. Stredný Alexander pôsobil ako šibal, stále pripravený šaškovať s nenapodobiteľnými grimasami, čo mohli kaziť dokonalú fotografiu, kým najmladší Nicolas sa všade tváril urazene a v hneve mal prekrížené ruky.

Napriek takým rozdielnym povahám traja bratia vždy držali spolu a nie náhodou v súčasnosti bývali všetci v okolí Paríža. Potrebovali sa pravidelne vídať.

Antoinette zacítila z domu lákavú vôňu.

– Poďme do kuchyne, Martina, – povedala. – Pomôžem ti. Jacques, zapoj sa aj ty. Prosím ťa, choď vziať sklené fľaše, čo zostali v kufri, a vyhod' ich. Nevieam, z akého čudného dôvodu tento týždeň nepišli odniesť sklo. Pozajtra zájdem na radnicu a vytmavím im to. Nevyviedli mi to prvý raz!

Keď vošla do kuchyne, hneď šla preveriť, ako sa pečie divina. Nepoznamenala nič a to znamenalo, že pečenie prebieha presne tak, ako to syna naučila.

Martina usadila svokru ku kuchynskému stolu a naliala jej pohárik bieleho sauterneského vína. Ona sa pustila do prípravy hrianok s foie gras.

– Využime Jacquovu neprítomnosť. Ako sa má? – spýtala sa znepokojená stará pani a upila si dezertného vína.

Martina odložila biskupský chlebíček, čo práve krájala, a naklonila sa k svokre.

– Nuž, ak sa ho spýtate, odpovie vám, že všetko je v poriadku, že má veľa práce, že sa ho chlapi zo stavby stále dožadujú. V skutočnosti ho poslali do predčasného dôchodku a na jeho miesto dosadili nejakého mladíčka, akéhosi inžiniera, ktorý sotva dokončil školu. A on teraz nemá čo robiť.

– Vyhodený vo veku šesťdesiatdva rokov, chudák! Hádám sa necíti ako *vyborený*! – zvolala Antoinette.

Martina sa pozrela von oknom a overila si, že Jacques je ešte ďaleko.

– Syndróm vyhorenia? Nemyslím, ale zato zle spáva a stále má pri sebe mobil. Dúfa, že ho kolegovia zavolajú a povedia mu, že ho potrebujú.

– Aj schudol, však?

– Áno, päť kíľ.

– Tak je to, – smutne poznamenala Antoinette.

– A ty, ako sa cítiš? Dávaš si na seba pozor? Čo tlak?